

Arrest

nr. 241 917 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat V. HENRION en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Loman (district Jaghori, provincie Ghazni). U bent Hazara van etnische origine. U was gehuwd en had twee dochters. Echter zijn uw vrouw en kinderen in 1390 (2011) het slachtoffer geworden van het geweld in uw regio. In 1393 (2014) bent u in Pakistan hertrouwd met S.A.A. (...), een Afghaanse die ook van Jaghori afkomstig is maar al geruime tijd als erkend vluchteling in Zweden woont. U probeerde gezinshereniging maar toen dit niet lukte, reisde u op illegale wijze naar Zweden. Begin 2016 bent u daar aangekomen.

U vroeg er asiel, waarbij u verwees naar de algemene situatie in uw regio van herkomst en naar uw huwelijk met S.A.A. (...). Echter namen de Zweedse autoriteiten een weigeringsbeslissing. U verbleef nog enige tijd bij uw vrouw en kwam vervolgens naar België. Uw broer woont hier al tweeëntwintig jaar.

Op 15 januari 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart dat Hazara's gevaar lopen. Uw regio is omsingeld door Taliban en Pashtoenen die het op de Hazara's hebben gemunt. Zelf kende u ook problemen met de Taliban. U werkte als handelaar in de bazar van Jaghori en reisde geregeld naar het grensgebied met Pakistan om inkopen te doen. In 1385 (2006) werd uw bus tegengehouden door de Taliban. Ze waren op zoek naar Hazara's en namen u mee. Vijftien tot twintig dagen hielden zij u gevangen, waarbij u aan hevige folteringen werd blootgesteld. Toen er op een dag een gevecht ontstond tussen de Taliban en overheidstroepen maakte u van de gelegenheid gebruik om te ontsnappen. Ook in 1388 (2009) ontsnapte u ternauwernood aan de dood: u zat in een voertuig dat beschoten werd. U wou niet langer reizen voor het werk en zo verdere risico's lopen. U begon daarom een wapenhandel. U kocht wapens van lokale mensen en verkocht die tegen een hogere prijs. Eind 1388 (begin 2010) ontving u een brief in uw winkel, waarin stond geschreven dat u op het kerkhof zou eindigen. U bleef gewoon aan het werk, maar maakte dat u meestal in de regio bleef. Echter was u de hele situatie beu: Jaghori was omsingeld door gewapende personen, het voelde aan alsof u in een gevangenis leefde. Uiteindelijk was het die algemene situatie die u deed besluiten Afghanistan te verlaten en uw vrouw in Zweden te vervoezen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verwijst naar enkele kwalen die hoofdzakelijk met uw leeftijd te maken hebben. U bent sedert enige tijd in behandeling voor diabetes en krijgt daar medicijnen voor. U gaf ook aan dat uw gehoor wat minder is geworden, waarna werd afgesproken dat de tolk iets luider zou spreken (CGVS, p.2). Tijdens het onderhoud leek alles goed te verlopen, op geen enkel moment gaf u aan de tolk niet te begrijpen. Verder verklaarde u ook mentale problemen te hebben. U verduidelijkt dat u weinig geduld had en snel boos werd. Echter zou u zich nu al "veel beter" voelen (CGVS, p.3). U bracht geen andere concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u niet in staat bent op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure en duidelijke verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw problemen met de Taliban allerm minst geloofwaardig heeft gemaakt.

Zo stelt het CGVS vast dat u ook in Zweden een verzoek om internationale bescherming indiende en dat u er vreemd genoeg met geen woord repte over de vervolgingsfeiten waarvan u in 2006 het slachtoffer zou zijn geworden. Nochtans zouden de Taliban u toen vijftien tot twintig dagen lang hebben vastgehouden en gefolterd (CGVS, p.5). Evenmin zei u in Zweden iets over het schietincident in 2009 (CGVS, p.8), of de dreigbrief die u later nog in uw winkel zou hebben ontvangen (CGVS, p.8). Dit is toch zeer merkwaardig. Mocht u werkelijk deze feiten hebben meegemaakt, dan zou mogen worden verondersteld dat u deze ter sprake bracht tijdens uw gehoor bij de Zweedse asielinstanties. Toen men daar informeerde naar uw vrees voor terugkeer, verklaarde u louter dat de algemene situatie in uw regio van herkomst "niet zo geschikt" was en dat u samen wou zijn met uw vrouw (vertaling Zweeds asielsdossier, p.28). Nogmaals gevraagd of u dan nooit te maken kreeg met persoonlijke bedreigingen, antwoordde u: "Neen, neen" (vertaling, p.32) en herhaalde u dat u vooreerst de veiligheidssituatie in Afghanistan vreesde en dat u ten tweede met uw vrouw in Zweden wou zijn (vertaling, p.32). U erkent dat u in Zweden louter deze twee elementen aanbracht. Echter, gevraagd waarom u uw problemen met de Taliban dan niet vermeldde, biedt u daar geen antwoord op (CGVS, p.10). Dit alles roept uiteraard zeer grote vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van de individuele vervolgingsfeiten die u nu wél aanhaalt.

Wat betreft de incidenten die u tijdens uw onderhoud bij het CGVS ter sprake brengt, kunnen bovendien een aantal andere bedenkingen worden gemaakt. Wat betreft de dreigbrief die u zou hebben ontvangen (maar die u niet kan voorleggen), merkt het CGVS op dat uw verklaringen daaromtrent veeleer vaag en weinig eenduidig zijn gebleken. Gevraagd wanneer u die brief ontving, zegt u eerst dat het eind 1388 (komt overeen met begin 2010) moet zijn geweest (CGVS, p.8). Even later denkt u dan weer dat u die brief in 1391 of 1392, dus jaren later, ontving (CGVS, p.19). Over de identiteit of hoedanigheid van de briefbezorger bent u ook erg onduidelijk. U weet niet meer dan dat de persoon van Pashtoonse origine was; of hij tot de Taliban behoorde is u niet bekend (CGVS, p.19). Verder is uit uw relaas niet gebleken

dat u in de jaren die volgden nog persoonlijk zou zijn gevisieerd, of dat er zich nog incidenten voordeden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u problemen met de Taliban diende te vrezen. Integendeel stelt het CGVS vast dat u ondanks de dreigbrief nog jaren bent blijven werken alvorens u in 1394 (2015) Afghanistan verliet. Dat u uw beweerde vrees voor de Taliban op die manier weinig aannemelijk maakt, moge duidelijk zijn.

Bovendien doet u verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid door te stellen dat u na het beëindigen van uw asielprocedure in Zweden naar Afghanistan terugkeerde. U brengt een uitgebreid relaas over hoe u met twee personen naar Griekenland zou zijn gereisd, om van daaruit via Turkije en Iran naar Afghanistan te zijn teruggekeerd. U zegt dat u daar zes of zeven maanden woonde alvorens het land nogmaals te verlaten en zou in Jaghori zijn geweest toen de regio werd ingenomen door de Taliban, heel veel mensen werden doodgeschoten, zegt u (CGVS, p.11). U werd er herhaaldelijk op gewezen dat uw verklaringen met betrekking tot uw terugkeer niet konden overtuigen (CGVS, p.12), waarna u na de pauze toegaf dat u inderdaad niet terugreisde naar Afghanistan maar al die tijd gewoon bij uw vrouw in Zweden verbleef om vervolgens rechtstreeks naar België te komen (CGVS, p.13). Dat u zich door derden liet adviseren ("als je niet bent teruggekeerd, dan gaan ze je terugsturen") en ervoor koos hieromtrent misleidende verklaringen af te leggen (CGVS, p.13), toont aan dat uw relaas met betrekking tot de problemen die u in Jaghori zou hebben ervaren, een weinig authentiek karakter heeft.

Net zoals u ook al in Zweden verklaarde, geeft u voorts aan dat u ook omwille van de algemene situatie bent vertrokken. U bent een Hazara die in een regio zou hebben gewoond die als het ware omsingeld is door Pashtoenen en Taliban. U durfde niet meer naar verre plaatsen gaan, zo zegt u (CGVS, p.20), u stelt dat Hazara's daar worden vermoord (CGVS, p.5). Wat betreft uw vrees omwille van uw behoren tot de etnische groep van de sjjiitische Hazara's, dient evenwel te worden opgemerkt dat u opnieuw louter naar uw etniciteit en geloofsovertuiging verwijst zonder uw nood aan bescherming in concreto aan te tonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een verzoeker niet alleen de reden van een gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade wegens het behoren tot een etnische of religieuze minderheid dient aan te tonen, maar ook de gegronde vrees op vervolging of het reële risico op ernstige schade zelf. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2019.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf (<https://www.refworld.org>) komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw

werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Immers wijst het CGVS op het feit dat u vooreerst vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over uw familiaal netwerk. Zo is het geheel onduidelijk wat er met uw eerste vrouw en met uw twee dochters zou zijn gebeurd. U verklaart dat u in 1369 (1990) huwde en dat uw eerste dochter negen of tien maanden later werd geboren (CGVS, p.6-7). U beweert ook dat uw vrouw ziek was en in 1390 (2011) naar een dokter in de stad Ghazni ging. Uw twee dochters zouden haar hebben vergezeld, echter zouden zij onderweg slachtoffer zijn geworden van een vuurgevecht tussen de Taliban en de autoriteiten (CGVS, p.9). Uw dochters zouden toen acht en tien jaar oud zijn geweest (CGVS, p.9). Gevraagd hoe dit mogelijk is, gezien uw oudste dochter al twintig jaar daarvoor geboren werd, zegt u eerst dat uw dochter bij haar overlijden veel ouder moet zijn geweest, waarna u uw relaas wijzigt en zegt dat ze pas in 1379 (2000) geboren werd, en dus toch tien jaar oud was. Pas na tien jaar huwelijk zou jullie eerste kind geboren zijn (CGVS, p.9). Dergelijk warrig betoog doet twifelen aan de dood van uw vrouw en dochters. Bovendien luidde uw relaas in Zweden nog heel anders. U zei daar namelijk dat u negen of tien jaar daarvoor van uw eerste vrouw scheidde. Later zou zij dan zijn overleden. U beweerde ook dat jullie geen kinderen hadden (vertaling, p.27, 30). Het CGVS merkt op dat u door het afleggen van dergelijke verklaringen geen zicht biedt op uw eventueel netwerk in Afghanistan. Dit blijkt ook op andere momenten. Hoewel u bij de DVZ nog beweerde dat u geen zussen of broers heeft (verklaring DVZ d.d. 15 februari 2019, vraag 17), zegt u nu plots dat uw broer H. (...) al zeer lang in België woont (CGVS, p.14). Dat u voor het overige geen familie meer zou hebben, kan overigens maar moeilijk worden aangenomen. Immers heeft u al aangetoond dat u er niet voor terugdeinst misleidende verklaringen af te leggen. Bovendien is een Afghaanse familie in regel veel groter dan dat. U heeft het over twee tantes die enkele decennia geleden gestorven zijn, één van die tantes zou één dochter hebben gehad die ook plots zou zijn overleden (CGVS, p.20). U maakt het echter weinig aannemelijk dat uw netwerk inderdaad onbestaande zou zijn, te meer u in Zweden nog verklaarde dat die familieleden er wel zijn maar naar Europa, Duitsland, Nederland, Oostenrijk zouden zijn verhuisd (vertaling, p.30).

Voorts heeft u ook over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België weinig eenduidige verklaringen afgelegd. U heeft namelijk beweerd dat u in Jaghori geboren bent en daar altijd heeft gewoond, behalve toen u 25 jaar geleden naar Iran ging om daar in de bouw te werken. Kabul zou u maar even hebben gezien, toen u daar een visum voor Pakistan ging regelen (CGVS, p.17). Dit klonk in Zweden nog helemaal anders. Daar verklaarde u dat u soms naar Kabul kwam, bijvoorbeeld voor ziekenzorg of als men iets moest kopen. Wat meer is, in de twee of drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou u "meestal" in Kabul hebben gewoond. U heeft er geen eigen huis, zo zei u, maar huurde een woning in de wijk genaamd "Shahrake 12 imam" (vertaling, p.26). Dan bleef u bijvoorbeeld vier maanden in Kabul, "Dan had ik wat te doen in Jaghori en dan keerde ik naar Kabul terug, zo ging het" (vertaling, p.29). Tijdens uw verblijf in Kabul werkte u naar eigen zeggen in het Barchi gebied, opnieuw in de bouwsector (vertaling, p.30). Het feit dat u ook over uw verblijfplaatsen en band met Kabul tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid verder.

Voorts blijkt u ook over uw profiel en beroepsactiviteiten een weinig coherent relaas te brengen. In België verklaart u niet echt naar school te zijn gegaan (CGVS, p.6), in Zweden zei u dan weer zes jaar onderwijs te hebben genoten (vertaling, p.24). Over uw professionele activiteiten zijn uw verklaringen ook al tegenstrijdig gebleken. In België presenteert u zich als handelaar en winkelier (eerst in voedingswaren, sedert 2009 zou u wapens hebben gekocht en verkocht), in Zweden sprak u over activiteiten in de bouwsector in Kabul en in Jaghori zou u als landbouwer en schrijnwerker (u zou bijvoorbeeld ploegen hebben vervaardigd) aan het werk zijn geweest (vertaling, p.28).

Uit dit alles blijkt dat u over zowat alles (herkomst, asielmotieven, familiaal netwerk, socio-economische achtergrond) ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Een nood aan bescherming maakt u aldus niet aannemelijk. Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan

om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. In een attest van een centrumarts wijst deze op uw leeftijd, uw suikerziekte en uw psychische gesteldheid, zonder in detail te treden. De arts bevestigt voorts dat u verklaard heeft dat de Taliban u zouden hebben gefolterd (*"selon les dires de la personne, ces lésions seraient dues à .."*), waarbij zij u elektroshocks zouden hebben toegediend en een zwaar gewicht aan uw testikels hebben vastgemaakt. Dient wat dit betreft toch te worden opgemerkt dat u met dergelijk attest niet aantoonde dat u effectief werd gefolterd, laat staan in de door u beschreven omstandigheden. Verder legt u drie attesten neer die zouden moeten aantonen dat u in 2018 in Afghanistan werd behandeld door een arts. Echter heeft u tijdens het onderhoud toegegeven dat u niet naar Afghanistan bent teruggekeerd en dat deze attesten vals zijn (CGVS, p.13). Tot slot, wat betreft de identiteitsdocumenten van uw broer in België (die al enkele decennia in België verblijft) en van uw vrouw in Zweden, kan nog worden opgemerkt dat deze niets zeggen over uw nood aan bescherming en uw geloofwaardigheid niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van:

- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)
- de artikelen 15, 16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- de rechten van de verdediging
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."

Verzoeker geeft een overzicht van (de inhoud van) de aangevoerde bepalingen en beginselen en benadrukt "dat de verklaringen van de eiser over zijn problemen duidelijk zijn en gestaafd door bewijsstuk en dat zijn vrees omwille van zijn origine en geloof niet grondig geanalyseerd werd."

Waar gemotiveerd wordt dat hij zijn problemen in Zweden niet vermeldde, betoogt verzoeker:

"De eiser heeft nooit ontkennde deze elementen bij de Zweedse autoriteiten niet te hebben vermeld (NPO, p. 10). Hij verwijst in Zweden enkel naar zijn situatie als Hazara omdat hij niet bewust was van het belang om alle zijn problemen uiteen te zetten.

De eiser was in Zweden aangekomen met het oog op een gezinsherenigingsprocedure te lopen.

De eiser heeft bovendien bij zijn onderhoud in Zweden vermeld dat de situatie problematisch was door het feit dat hij Hazara was.

Het feit dat hij deze evenementen van 2006 en 2009 niet heeft vermeld betekent niet per se dat hij geen probleem kende.

In casu, heeft de eiser zijn twee problemen duidelijk kunnen uitleggen. Hij legde bovendien ter ondersteuning van zijn verzoek een medisch attest waaruit blijkt dat de eiser gefolterd werd, wat overeenkomt met zijn verklaringen."

Aangaande de bedreigingen in 2009, stelt verzoeker:

"De eiser heeft nochtans uitdrukkelijk uitgelegd, toen hij verwees naar 1391 of 1392, dat hij niet meer zeker was:

“Was het nu in 1391 of 1392? Ik weet het niet meer” (NPO, p. 19).

De eiser heeft op meerdere momenten getoond dat hij moeilijk had om elementen in de tijd te situeren en zich vergist tussen datum. Hij verwees bijvoorbeeld naar het jaar 1377 in plaats van 1397:

“Het was 5 qaus, ik denk 1377.

U bedoelt vast 1397

Ja, klopt; Ik maakt soms fouten met data. Het is 97” (NPO, p. 11).

Uit zijn persoonlijke onderhoud bij de Zweedse asielinstanties, komt het ook uit dat de eiser moeilijk heeft met data (zie vertaling, p. 26).

De verwerende partij verwijst bovendien naar het feit dat de eiser niet weet wie hem heeft bedreigd en of die een Taliban was.

De eiser legde uit dat hij die bedreigingsbrief kreeg in zijn winkel door een onbekende man, die Pashtou was. De eiser zou moeilijk meer informatie kunnen geven over die persoon, gezien de bedreigingsbrief niet ondertekend was en die persoon niet heeft zich voorgesteld...

De eiser heeft nooit beweerd bedreigd te zijn door iemand die hij kende of door Taliban. Hij enkel verwees naar het feit dat zijn activiteiten als wapenhandelaar aan de basis waren van bedreigingen, door een onbekende persoon. De eiser zou moeilijk een naam of meer informatie kunnen geven over die persoon, ondanks hij zou dit moeten verzinnen. Dit element is bijgevolg niet relevant om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over dit incident te analyseren.”

Omtrent de vaststelling dat hij in de regio kon blijven, doet verzoeker gelden:

“De eiser heeft nochtans kunnen uitleggen dat hij zijn gedrag had aangepast als gevolg van deze bedreigingen en dat hij voorbeelden niet meer buiten de regio reisde (NPO, p. 10).”

Aangaande zijn leugenachtige verklaringen met betrekking tot zijn terugkeer naar Afghanistan, geeft verzoeker aan:

“De eiser verwijt de waarheid niet rechtstreeks te hebben verteld. Hij legde uit dat hij dit had gedaan om de toepassing van een Dublin procedure en een overdracht naar Zweden te vermijden (NPO, p. 10). De eiser werd inderdaad geïnformeerd dat indien hij beweerde naar zijn herkomstland teruggekeerd te zijn en bewijs neerlegt van die terugkeer, zou er geen toepassing worden gemaakt van de Dublin Verordening.

Verzoekende partij stelt vast dat geconfronteerd met de twijfel van de PO, tijdens het persoonlijke onderhoud, heeft de eiser snel toegekend de waarheid niet te hebben verteld. Dit is niet frequent met asielzoekers die durven bijna nooit hun verklaringen aan te passen tijdens een persoonlijk onderhoud, ondanks zij geconfronteerd zijn met bewijzen van hun leugen, wat niet het geval was in casu. De eiser heeft spontaan, na een kleine onderbreking, zijn verklaringen aangepast en de waarheid verteld.

De eiser heeft een onderscheid willen maken tussen de verklaringen die onjuist waren en degenen die correct waren. Hij heeft ook rechtstreeks erkend dat het document dat hij neergelegd had niet authentiek was.

Hij bevestigde en blijft te bevestigen dat zijn andere verklaringen correct en juist zijn.

Verzoekende partij beschouwt bijgevolg dat dit element niet afdoend is om zijn geloofwaardigheid in vraag te stellen.”

Verzoeker wijst in deze op Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn etnie en zijn religie. In dit kader voert hij aan:

“De eiser heeft nochtans verschillende voorbeelden gegeven van problemen die hij kende als Hazara, o.a. een aanhouding terwijl hij in een bus zat (NPO, p. 5) of een schietpartij (NPO, p. 8).

Bij zijn onderhoud bij de Zweedse overheden, verwees evenals de eiser naar zijn Hazara etnische origine als grond van vervolging.

Verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij geen analyse uitmaakt van de geloofwaardigheid van de verklaringen omtrent deze verschillende incidenten, terwijl het feit dat de eiser gefolterd werd wordt gestaafd door een medisch getuigschrift.

De eiser was bereid om deze folteringen verder uit te leggen en verwees naar het medische getuigschrift (NPO, p. 5). Bij het persoonlijke onderhoud, ontkende niet per se de PO het feit dat de eiser slachtoffer werd van folteringshandelingen maar twijfelt of deze van eerdere tijden zouden dateren (NPO, p. 13).

Verwerende partij maakt bijgevolg een gedeeltelijke lezing van de verklaringen van de eiser en de bestreden beslissing is niet correct gemotiveerd toen zij beweert dat de eiser zijn vrees niet in concreto aantoonde.

Bovendien, stelt de verzoekende partij vast dat de verwerende partij geen enkel analyse maakt van de vrees voor vervolging van de eiser omwille van zijn etnische origine en dat het administratieve dossier geen enige objectieve informatie in verband met de situatie van de Hazara inhoudt.

Dit toont een belangrijk gebrek aan zorg in de analyse van het verzoek van de eiser.

Hazara te zijn is nochtans wel een motief van vervolging en Afghanen mogen aanvallen worden omwille van hun Hazara herkomst. Dit element wordt versterkt door het feit dat de persoon ook sjiïet is.

Volgens EASO Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis van juni 2019 (...)

De bestreden beslissing kleeft bijgevolg aan substantiële onregelmatigheid in de analyse van het verzoek tot internationale bescherming van de eiser die moeten leiden tot de vernietiging van de beslissing, gezien de vrees voor vervolging van de eiser omwille van zijn etnische origine en religie niet geanalyseerd werden."

Verzoeker stelt verder van mening te zijn dat verweerder, waar gemotiveerd wordt dat er twijfel bestaat over zijn familiale en socio-economische profiel en zijn verblijf in Kabul voor zijn vertrek uit Afghanistan, niet analyseert of hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

"Verzoekende partij is van mening dat de weigering van de verwerende partij om het verzoek tot subsidiaire bescherming van de eiser te analyseren omwille van deze twijfel over het profiel van de eiser met conform is met haar plichten als asiëlinstanties.

Zelf als er twijfelen bestaan over bepaalde elementen van de leefwereld van de eiser, zijn er elementen die als zeker mogen beschouwd zijn.

Uw Raad heeft al herhaald het belang om het verzoek te analyseren op grond van elementen die wel zeker zijn:

(...)

In casu, wordt er nooit bestreden dat de eiser afkomstig uit Loman, district Jaghori, provincie Ghazni.

De eiser heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud kunnen bewijzen dat hij het regio goed kende en alle vragen van de verwerende partij kunnen beantwoorden (NPO, pp. 16-17). De Zweedse overheden stellen even vast in hun beslissing inzake het verzoek tot internationale bescherming van de eiser dat zijn herkomst niet bestreden is.

Twijfelen enkel bestaan of de eiser genoeg banden heeft met de stad Kaboel zodat een intern vluchtalternatief daar mogelijk zou zijn.

De bestreden beslissing analyseert nochtans niet of de eiser daar zich kan vestigen en geen woord inhoudt over de veiligheidssituatie in dit deel van het land..."

"Verzoekende partij wenst te bewijzen dat hij zijn medewerkingsplicht heeft nageleefd en genoeg informatie heeft kunnen geven om zijn profiel en leefwereld te kunnen analyseren in het kader van de nood aan subsidiaire bescherming."

Over zijn familiale profiel, geeft verzoeker aan:

"Verwerende partij twijfelt dat de eiser effectief weduwe is en zijn twee kinderen verloren heeft in een veiligheidsincident.

De eiser zou hebben verklaard bij het CGVS dat zijn eerst kind geboren is 9 à 10 maanden na zijn huwelijk, in 1369, zodat dit kind 20 jaar oud zou moeten zijn toen zij overleden is in 1990.

Zoals eerder gezegd, heeft de eiser moeilijkheden met data.

De eiser bevestigt nochtans dat hij in 1369 trouwde maar dat zijn eerst kind pas geboren is na 9 à 10 jaren naar het huwelijk. De eiser veronderstelt dat een misvertaling of misverstand stond in zijn verklaringen tussen "maanden" en "jaren", toen hij zou hebben verklaard dat zijn kind geboren is "9 à 10 maanden" na het huwelijk.

Hij bevestigt dat zijn kind tien jaar oud was toen zij overleden is.

De eiser zou evenals bij de DVZ geen melding hebben gemaakt van zijn broer die in België verbleef.

De eiser begrijpt niet welk belang hij zou hebben om dit element te verbergen, die zeker door de DVZ bekend was en gezien hij de aanwezigheid van zijn broer in België bij de Zweedse overheden had verklaard (zie vertaling, p. 30). Dit element was bovendien een positief element om de toepassing van de Dublin Verordening te vermijden.

De eiser begrijpt bovendien niet welk invloed dit element zou hebben op het verzoek tot internationale bescherming van de eiser en de analyse van zijn familiale netwerk, gezien die broer al meer dan 20 jaar in België verblijft, zodat dit geen enkel invloed heeft op de situatie van de eiser."

Betreffende zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn vertrek, verklaart verzoeker:

"De eiser heeft nooit ontkende naar Kabul te hebben gereisd, voor bepaalde motieven. Hij kan alleen maar bevestigen dat hij nooit in Kabul voor een lange tijd verbleef en dat zijn verblijfplaats in Loman bleef.

Uit de vertaling van het onderhoud door de Zweedse asielinstanties, komt het niet duidelijk of de eiser een "woning" huurde of hij verwees naar iets anders, gezien de eiser ook uitdrukkelijk verklaard geen eigen huis en geen woning in Kaboel te hebben. Gezien de oorspronkelijke verklaringen van de eiser niet aan het administratieve dossier werden toegevoegd, kan de eiser niet verifiëren of een misvertaling is over de notie van "woning" en als dit als tijdelijk of niet mag beschouwd zijn (of als, bijvoorbeeld, de eiser verwees naar een kamer voor een paar nachten die hij zou hebben gehuurd...)."

Inzake zijn socio-economische profiel, geeft verzoeker aan:

"Opnieuw, begrijpt de eiser moeilijk in welke maat deze elementen gevolg kunnen hebben op de analyse van een vluchtalternatief... Of de eiser een handelaar of in bouwsector werkte maakt weinig verschil. De eiser is bovendien 65 jaar oud en ziekte hij kan sowieso niet meer werken..."

De eiser stelt bovendien vast dat hij wel bij het CGVS heeft verklaard dat hij landen hadden en deze landen verwerkt (NPO, p. 6), zodat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn.

Bij de Zweedse overheden, legde de eiser uit dat hij bijna analfabeet was. De eiser heeft een religieus onderwijs gevolgd tijdens bepaalde jaren maar zijn scholing blijft beperkt. Zijn verklaringen zijn bovendien niet tegenstrijdig met elkaar."

Verzoeker vervolgt:

"Indien Uw Raad zou beschouwen dat omwille van het profiel van de eiser, hij de mogelijkheid zou hebben om zich in Kaboel te vestigen, moet er geanalyseerd worden of er sprake is van veilig vluchtalternatief in die stad."

Verzoeker wijst op de richtlijnen van UNHCR inzake de toepassing van het intern vluchtalternatief. Verder wijst hij op de inhoud van de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 30 augustus 2018 en hetgeen hierin gesteld wordt omtrent een intern vluchtalternatief in Kabul. Vervolgens betoogt hij:

"Betreffende de situatie in Kaboel, stelt het EASO Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis van juni 2019 dat:

(...)

Betreffende de mogelijkheid om Kaboel te analyseren als vluchtalternatief, benadrukt dit verslag:

(...)

Uit de criteria van de UNHCR, is de vraag niet of er een reëel risico van ernstige schade bestaat maar of hij een redelijk gewoon leven zou kunnen hebben.

De veiligheidssituatie in Afghanistan is zorgwekkend en de situatie zich verslechterde.

Bovendien, conform met artikel 4 van de richtlijn kwalificatie, moet bovendien de beoordeling van de internationale bescherming rekening houden met "met diverse elementen betreffende het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker". Dit heeft als gevolg, volgens de rechtspraak Elgafaji van EU Hof van Justitie van 17 februari 2009 (C-465/07) dat "in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn".

De elementen verbonden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zijn van dien aard dat het feit dat er geen sprake is van uiterst hoge mate van willekeurig geweld is, is gecompenseerd door persoonlijke elementen verbonden met de situatie van de eiser.

In casu, moet er rekening gehouden zijn met het feit dat de eiser zestig jaar oud is en ziekte is. Hij lijdt aan diabetes. Hij is niet meer in staat om te werken.

Het EASO County Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis van juni 2019 stelt, betreffende de leeftijd als persoonlijke omstandigheid:

(...)

De eiser is bovendien Hazara en sjiïet, wat het risico hoger maakt om slachtoffer te zijn van het geweld.

Er is bijgevolg geen sprake van veilig vluchtaltematief voor de eiser in Kaboel."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 28 september 2020 door middel van een aanvullende nota een medisch rapport van CONSTATS VZW neer.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker geeft niet aan welke bepaling van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, specifiek door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Evenmin geeft hij concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

4.2. De artikelen 15, 16 en 17 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 hebben betrekking op en regelen de vereisten voor het persoonlijk onderhoud, de inhoud van het persoonlijk onderhoud en het verslag over en de opname van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker duidt op generlei wijze welk(e) van deze artikelen of de hierin opgenomen bepalingen hij *in casu* en *in concreto* geschonden acht. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.3. Artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 is omgezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Met de inhoud en de toepassing van de voormelde artikelen en bepalingen wordt, in zoverre deze van toepassing zijn op verzoeker, in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

4.4. De procedure voor de commissaris-generaal is verder geen jurisdictionele procedure maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het verzoekschrift aanvecht noch betwist waar terecht wordt vastgesteld:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verwijst naar enkele kwalen die hoofdzakelijk met uw leeftijd te maken hebben. U bent sedert enige tijd in behandeling voor diabetes en krijgt daar medicijnen voor. U gaf ook aan dat uw gehoor wat minder is geworden, waarna werd afgesproken dat de tolk iets luider zou spreken (CGVS, p.2). Tijdens het onderhoud leek alles goed te verlopen, op geen enkel moment gaf u aan de tolk niet te begrijpen. Verder verklaarde u ook mentale problemen te hebben. U verduidelijkt dat u weinig geduld had en snel boos werd. Echter zou u zich nu al "veel beter" voelen (CGVS, p.3). U bracht geen andere concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u niet in staat bent op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielpprocedure en duidelijke verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Waar verzoeker daags voor de terechtzitting een medisch attest neerlegt van CONSTATS VZW, dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker zich ertoe vergenoegt eenvoudigweg en zonder enige verdere duiding naar dit medisch attest te verwijzen. Dient in dit kader aldus te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aantoonst of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Uit het door verzoeker neergelegde medische attest kan verder op generlei wijze worden afgeleid dat verzoekers hierin vermelde problemen van zulke aard zouden zijn dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. Zo blijkt vooreerst nergens uit dit attest op basis van hoeveel consultaties de hierin gedane bevindingen werden genoteerd en lijkt dit er slechts één te zijn. Verder is het bevreemdend en doet het afbreuk aan de bewijskracht van de inhoud van dit attest dat de opsteller van dit attest daarbij per e-mail aan verzoekers raadsman te kennen geeft dat deze kan vragen om wijzigingen aan het attest aan te brengen. Voorts is het attest opgesteld in vrij algemene en hypothetische bewoordingen. Tekenend in dit kader is het dat er in de conclusie onder meer wordt aangegeven dat verzoeker 'waarschijnlijk' lijdt aan PTSD, en dit ondanks dat eerder in het attest duidelijk wordt aangegeven dat de opsteller niet in staat was zulks terdege te onderzoeken. Eveneens is het markant dat in het attest, zonder dat daarbij ook maar enigszins wordt aangegeven waarop deze vaststelling is gebaseerd, wordt geponeerd dat 'niet kan worden uitgesloten' dat verzoeker seniel aan het worden is, dat zulks zijn cognitieve capaciteiten verandert en dat verder neuro psychiatrisch onderzoek in dit kader nuttig kan zijn. In de conclusie van het attest komt het voorgaande dan ook niet terug. In deze conclusie wordt slechts gewag gemaakt van het gegeven dat verzoeker, benevens 'waarschijnlijk' aan PTSD, lijdt aan angst en depressie, slechthorendheid en tandverlies. Dient aldus te worden vastgesteld dat in het door verzoeker neergelegde attest nergens gewag wordt gemaakt van ook maar enig duidelijk en onomstotelijk vastgesteld symptoom in hoofde van verzoeker dat een (mogelijke) invloed zou hebben gehad of zou hebben op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker laat bovendien zelf na om *in concreto* aannemelijk te maken of aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn medische en psychische problemen van invloed zouden zijn (geweest) op zijn verklaringen. Evenmin toont hij aan de hand van concrete elementen of argumenten aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing en motivering.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze notities blijkt verder dat verzoeker tijdens het onderhoud in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch diens advocaat bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud.

In zoverre verzoeker daarnaast zou trachten te laten uitschijnen dat het neergelegde medische attest zou volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werd gevisieerd en vervolgd, dient te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoekers verklaringen zouden berusten op de waarheid. Vooreerst blijkt uit het *in casu* neergelegde medische attest dat dit voor wat betreft de oorzaak van de hierin omschreven problemen louter en alleen is gebaseerd op de verklaringen van verzoeker. In zoverre in het attest wordt uitspraak gedaan over de waarschijnlijkheid van het causale verband tussen de door verzoeker aangehaalde feiten en de fysieke littekens en sporen die hij vertoont, dient bovendien te worden vastgesteld dat voor drie letsels niets is ingevuld. Voor de andere drie letsels wordt een uiteenlopende graad van waarschijnlijkheid aangegeven doch voor geen van deze letsels wordt aangegeven dat dit geen andere oorzaak kan hebben dan de door verzoeker vermelde oorzaak. Dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat zulk medisch attest geenszins een sluitend bewijs kan vormen voor de omstandigheden waarin de

hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een 'medisch' attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers voormelde medische en psychische problemen en het in het verzoekschrift aangehaalde gegeven dat verzoeker een hogere leeftijd heeft en lijdt aan diabetes nog worden opgemerkt dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat de eventuele medische problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

4.7. Verzoeker stelt een sjiitische Hazara te zijn, afkomstig uit Afghanistan. Omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban en zijn etnie en religie zou hij dit land hebben verlaten en niet kunnen terugkeren naar dit land.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige, en bijgevolg leugenachtige, verklaringen heeft afgelegd over zijn scholingsgraad en zijn beroepsactiviteiten in Afghanistan. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts blijkt u ook over uw profiel en beroepsactiviteiten een weinig coherent relaas te brengen. In België verklaart u niet echt naar school te zijn gegaan (CGVS, p.6), in Zweden zei u dan weer zes jaar onderwijs te hebben genoten (vertaling, p.24). Over uw professionele activiteiten zijn uw verklaringen ook al tegenstrijdig gebleken. In België presenteert u zich als handelaar en winkelier (eerst in voedingswaren, sedert 2009 zou u wapens hebben gekocht en verkocht), in Zweden sprak u over activiteiten in de bouwsector in Kabul en in Jaghori zou u als landbouwer en schrijnwerker (u zou bijvoorbeeld ploegen hebben vervaardigd) aan het werk zijn geweest (vertaling, p.28).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zijn voormelde verklaringen inzake zijn scholing zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen. Verder tracht verzoeker ten onrechte zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn beroep te minimaliseren. Dat hij de ene maal aangaf dat hij handelaar en winkelier was (achtereenvolgens in voedingswaren en wapens) en de andere maal verklaarde dat hij actief was in de bouwsector, doet weldegelijk ernstig afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Deze vaststelling laat verzoeker onverlet waar hij opmerkt dat hij zowel in België als in Zweden aangaf dat hij daarnaast op het land werkte.

Verzoeker legde eveneens frappant tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts heeft u ook over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België weinig eenduidige verklaringen afgelegd. U heeft namelijk beweerd dat u in Jaghori geboren bent en daar altijd heeft gewoond, behalve toen u 25 jaar geleden naar Iran ging om daar in de bouw te werken. Kabul zou u maar even hebben gezien, toen u daar een visum voor Pakistan ging regelen (CGVS, p.17). Dit klonk in Zweden nog helemaal anders. Daar verklaarde u dat u soms naar Kabul kwam, bijvoorbeeld voor ziekenzorg of als men iets moest kopen. Wat meer is, in de twee of drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou u “meestal” in Kabul hebben gewoond. U heeft er geen eigen huis, zo zei u, maar huurde een woning in de wijk genaamd “Shahrake 12 imam” (vertaling, p.26). Dan bleef u bijvoorbeeld vier maanden in Kabul, “Dan had ik wat te doen in Jaghori en dan keerde ik naar Kabul terug, zo ging het” (vertaling, p.29). Tijdens uw verblijf in Kabul werkte u naar eigen zeggen in het Barchi gebied, opnieuw in de bouwsector (vertaling, p.30). Het feit dat u ook over uw verblijfplaatsen en band met Kabul tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid verder.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Met zijn loutere herhaling en bevestiging van de verklaringen die hij in België aflegde, doet hij geenszins afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen deze verklaringen en de verklaringen die hij aflegde in Zweden. Uit de vertaling van verzoekers onderhoud bij de Zweedse asielinstanties, blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, weldegelijk duidelijk dat hij aldaar aangaf dat hij de laatste jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan hoofdzakelijk in Kabul woonde, dat hij aldaar een huis huurde, dat hij er maandenlang bleef, dat hij enkel naar Jaghori terugkeerde wanneer hij aldaar wat te doen had en dat hij nadien weer terugkeerde naar Kabul. Deze verklaringen zijn manifest in strijd met zijn gezegden in België. Waar verzoeker poneert dat zijn oorspronkelijke verklaringen in Zweden niet aan het dossier zouden zijn toegevoegd zodat hij niet kan controleren of er inzake het voorgaande een foutieve vertaling plaatsvond, dient te worden vastgesteld dat dit feitelijke grondslag mist. Zijn oorspronkelijke verklaringen zijn namelijk weldegelijk opgenomen in het administratief dossier, in de map ‘landeninformatie’. In zoverre verzoeker laat uitschijnen dat er mogelijks een foutieve vertaling geschiedde omtrent het voorgaande, dient voorts te worden vastgesteld dat hij met het opperen van dergelijke louter hypothetische bewering niet kan volstaan om afbreuk te doen aan het voorgaande. Het staat verzoeker vrij om aan te tonen dat de vertaling die is opgenomen in het administratief dossier niet strookt met zijn oorspronkelijke verklaringen in Zweden. Hij dient dit echter aan de hand van concrete en objectieve elementen aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Bovendien legde verzoeker meermaals tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over zijn echtgenote en zijn meest naaste familieleden. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Immers wijst het CGVS op het feit dat u vooreerst vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over uw familiaal netwerk. Zo is het geheel onduidelijk wat er met uw eerste vrouw en met uw twee dochters zou zijn gebeurd. U verklaart dat u in 1369 (1990) huwde en dat uw eerste dochter negen of tien maanden later werd geboren (CGVS, p.6-7). U beweert ook dat uw vrouw ziek was en in 1390 (2011) naar een dokter in de stad Ghazni ging. Uw twee dochters zouden haar hebben vergezeld, echter zouden zij onderweg slachtoffer zijn geworden van een vuurgevecht tussen de Taliban en de autoriteiten (CGVS, p.9). Uw dochters zouden toen acht en tien jaar oud zijn geweest (CGVS, p.9). Gevraagd hoe dit mogelijk is, gezien uw oudste dochter al twintig jaar daarvoor geboren werd, zegt u

eerst dat uw dochter bij haar overlijden veel ouder moet zijn geweest, waarna u uw relaas wijzigt en zegt dat ze pas in 1379 (2000) geboren werd, en dus toch tien jaar oud was. Pas na tien jaar huwelijk zou jullie eerste kind geboren zijn (CGVS, p.9). Dergelijk warrig betoog doet twifelen aan de dood van uw vrouw en dochters. Bovendien luidde uw relaas in Zweden nog heel anders. U zei daar namelijk dat u negen of tien jaar daarvoor van uw eerste vrouw scheidde. Later zou zij dan zijn overleden. U beweerde ook dat jullie geen kinderen hadden (vertaling, p.27, 30). Het CGVS merkt op dat u door het afleggen van dergelijke verklaringen geen zicht biedt op uw eventueel netwerk in Afghanistan. Dit blijkt ook op andere momenten. Hoewel u bij de DVZ nog beweerde dat u geen zussen of broers heeft (verklaring DVZ d.d. 15 februari 2019, vraag 17), zegt u nu plots dat uw broer H. (...) al zeer lang in België woont (CGVS, p.14). Dat u voor het overige geen familie meer zou hebben, kan overigens maar moeilijk worden aangenomen. Immers heeft u al aangetoond dat u er niet voor terugdeinst misleidende verklaringen af te leggen. Bovendien is een Afghaanse familie in regel veel groter dan dat. U heeft het over twee tantes die enkele decennia geleden gestorven zijn, één van die tantes zou één dochter hebben gehad die ook plots zou zijn overleden (CGVS, p.20). U maakt het echter weinig aannemelijk dat uw netwerk inderdaad onbestaande zou zijn, te meer u in Zweden nog verklaarde dat die familieleden er wel zijn maar naar Europa, Duitsland, Nederland, Oostenrijk zouden zijn verhuisd (vertaling, p.30)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij het dermate moeilijk zou hebben met data dat van hem niet mocht worden verwacht dat hij op een consistente en coherente wijze zou kunnen aangeven wanneer zijn kinderen geboren en overleden zijn en wanneer zijn ex-vrouw is overleden en dat hij zelfs niet bij machte zou zijn om het onderscheid te maken tussen jaren en maanden, kan, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen en mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, in het geheel niet worden afgeleid uit de inhoud van de stukken van het dossier. Bovendien biedt verzoeker met deze uitleg niet de minste verklaring voor het feit dat hij in Zweden een geheel ander relaas vertelde over het overlijden van zijn ex-vrouw en verklaarde dat zij geen kinderen hadden. Verder blijkt uit verzoekers voormelde verklaringen genoegzaam dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over (minstens) zijn broer H. Hoewel hij bij de DVZ beweerde dat hij geen broers en zussen had, sprak hij bij het CGVS immers plots over een broer die reeds zeer lang in België vertoeft. Verzoeker tracht deze vaststelling ten onrechte van ieder belang te ontdoen. Dat hij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of hij al dan niet een broer had, doet ernstig afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De vaststellingen omtrent het onaannemelijke karakter van zijn verklaringen omtrent het ontbreken voor het overige van familie en omtrent zijn geheel andersluidende verklaringen in Zweden, laat verzoeker geheel onverlet. Bijgevolg blijven deze onverminderd gelden.

Verzoeker legde daarenboven kennelijk tegenstrijdige, leugenachtige en misleidende verklaringen af omtrent zijn vermeende terugkeer vanuit Zweden naar Afghanistan. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Bovendien doet u verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid door te stellen dat u na het beëindigen van uw asielprocedure in Zweden naar Afghanistan terugkeerde. U brengt een uitgebreid relaas over hoe u met twee personen naar Griekenland zou zijn gereisd, om van daaruit via Turkije en Iran naar Afghanistan te zijn teruggekeerd. U zegt dat u daar zes of zeven maanden woonde alvorens het land nogmaals te verlaten en zou in Jaghori zijn geweest toen de regio werd ingenomen door de Taliban, heel veel mensen werden doodgeschoten, zegt u (CGVS, p.11). U werd er herhaaldelijk op gewezen dat uw verklaringen met betrekking tot uw terugkeer niet konden overtuigen (CGVS, p.12), waarna u na de pauze toegaf dat u inderdaad niet terugreisde naar Afghanistan maar al die tijd gewoon bij uw vrouw in Zweden verbleef om vervolgens rechtstreeks naar België te komen (CGVS, p.13). Dat u zich door derden liet adviseren ("als je niet bent teruggekeerd, dan gaan ze je terugsturen") en ervoor koos hieromtrent misleidende verklaringen af te leggen (CGVS, p.13), toont aan dat uw relaas met betrekking tot de problemen die u in Jaghori zou hebben ervaren, een weinig authentiek karakter heeft."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat hij van anderen het advies zou hebben gekregen om te liegen, ontslaat verzoeker geenszins van zijn verantwoordelijkheid voor zijn eigen verklaringen. Ten onrechte tracht hij met deze bewering de verantwoordelijkheid voor zijn manifest leugenachtige en intentioneel bedrieglijke verklaringen volledig van zich af te schuiven en bij derden te leggen. Verzoeker werd van meet af aan gewezen op de hoger uiteengezette medewerkingsplicht die op zijn schouders rust. Hij werd uitdrukkelijk gewezen op het belang van het vertellen van de waarheid en er werd expliciet gewezen op het gegeven dat hij anderen niet moest geloven die hem ertoe aanzetten om zaken uit te vinden, toe te voegen of anders voor te stellen (administratief dossier, vragenlijst). Verzoeker geeft in het verzoekschrift bovendien toe dat hij de Belgische asielinstanties intentioneel trachtte te misleiden, louter om de toepassing van een Dublin-procedure en een overdracht naar Zweden te vermijden. Dat hij er niet voor terugschrok om zulks te

doen en in dit kader een uitgebreid relaas te verzinnen en op te dissen, doet op fundamentele wijze afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Dat verzoeker een Dublin-procedure wenste te vermijden, kan daarenboven hoegenaamd geen verklaring bieden voor de vaststelling dat hij er ook voor het CGVS voor koos om te persisteren in het afleggen van uitgebreide, volledig fictieve en leugenachtige verklaringen omtrent zijn beweerde terugkeer. Slechts nadat hij meermaals werd gewezen op het gegeven dat deze verklaringen niet aannemelijk waren en na de onderbreking, en dus geenszins snel en op spontane wijze zoals hij tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, gaf verzoeker uiteindelijk toe te hebben gelogen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.11-13).

Daarenboven kan niet het minste geloof worden gehecht aan de concrete, door verzoeker ten berde gebrachte asielmotieven. Hoewel deze feiten zouden hebben plaatsgevonden voordat hij naar Europa kwam, liet verzoeker deze in Zweden namelijk volledig onvermeld. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande met recht gemotiveerd:

“Zo stelt het CGVS vast dat u ook in Zweden een verzoek om internationale bescherming indiende en dat u er vreemd genoeg met geen woord repte over de vervolgingsfeiten waarvan u in 2006 het slachtoffer zou zijn geworden. Nochtans zouden de Taliban u toen vijftien tot twintig dagen lang hebben vastgehouden en gefolterd (CGVS, p.5). Evenmin zei u in Zweden iets over het schietincident in 2009 (CGVS, p.8), of de dreigbrief die u later nog in uw winkel zou hebben ontvangen (CGVS, p.8). Dit is toch zeer merkwaardig. Mocht u werkelijk deze feiten hebben meegemaakt, dan zou mogen worden verondersteld dat u deze ter sprake bracht tijdens uw gehoor bij de Zweedse asielinstanties. Toen men daar informeerde naar uw vrees voor terugkeer, verklaarde u louter dat de algemene situatie in uw regio van herkomst “niet zo geschikt” was en dat u samen wou zijn met uw vrouw (vertaling Zweeds asielsdossier, p.28). Nogmaals gevraagd of u dan nooit te maken kreeg met persoonlijke bedreigingen, antwoordde u: “Neen, neen” (vertaling, p.32) en herhaalde u dat u vooreerst de veiligheidssituatie in Afghanistan vreesde en dat u ten tweede met uw vrouw in Zweden wou zijn (vertaling, p.32). U erkent dat u in Zweden louter deze twee elementen aanbracht. Echter, gevraagd waarom u uw problemen met de Taliban dan niet vermeldde, biedt u daar geen antwoord op (CGVS, p.10). Dit alles roept uiteraard zeer grote vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van de individuele vervolgingsfeiten die u nu wél aanhaalt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat hij zich in Zweden, hoewel hij aldaar een verzoek om internationale bescherming indiende, niet bewust zou zijn geweest van het belang van het aanhalen in dit kader van de voormelde, ernstige vervolgingsfeiten, feiten die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst en de reden zouden vormen waarom hij niet naar dit land zou kunnen terugkeren, kan te dezen namelijk bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Omtrent verzoekers voorgehouden problemen, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Wat betreft de incidenten die u tijdens uw onderhoud bij het CGVS ter sprake brengt, kunnen bovendien een aantal andere bedenkingen worden gemaakt. Wat betreft de dreigbrief die u zou hebben ontvangen (maar die u niet kan voorleggen), merkt het CGVS op dat uw verklaringen daaromtrent veeleer vaag en weinig eenduidig zijn gebleken. Gevraagd wanneer u die brief ontving, zegt u eerst dat het eind 1388 (komt overeen met begin 2010) moet zijn geweest (CGVS, p.8). Even later denkt u dan weer dat u die brief in 1391 of 1392, dus jaren later, ontving (CGVS, p.19). Over de identiteit of hoedanigheid van de briefbezorger bent u ook erg onduidelijk. U weet niet meer dan dat de persoon van Pashtoense origine was; of hij tot de Taliban behoorde is u niet bekend (CGVS, p.19). Verder is uit uw relaas niet gebleken dat u in de jaren die volgden nog persoonlijk zou zijn gevisieerd, of dat er zich nog incidenten voordeden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u problemen met de Taliban diende te vrezen. Integendeel stelt het CGVS vast dat u ondanks de dreigbrief nog jaren bent blijven werken alvorens u in 1394 (2015) Afghanistan verliet. Dat u uw beweerde vrees voor de Taliban op die manier weinig aannemelijk maakt, moge duidelijk zijn.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat hij dermate slecht zou zijn met data als hij voorhoudt in het verzoekschrift, kan omwille van de reeds hoger gedane vaststellingen niet worden aangenomen en kan niet verklaren waarom hij niet bij machte bleek om zelfs maar bij benadering aan te geven in welk jaar hij werd bedreigd. Over de persoon die de dreigbrief overdroeg, erkent verzoeker geen bijkomende informatie te kunnen verstrekken. Verder blijkt uit verzoekers voormelde verklaringen genoegzaam dat hij in de jaren nadien geen (verdere) problemen kende, dat zich geen incidenten (meer) voordeden met de taliban en dat hij ondanks de dreigbrief nog jaren kon blijven werken alvorens hij Afghanistan uiteindelijk verliet in 2015.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze motieven worden, gezien verzoeker ter weerlegging hiervan geen concrete argumenten aanvoert, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. In een attest van een centrumarts wijst deze op uw leeftijd, uw suikerziekte en uw psychische gesteldheid, zonder in detail te treden. De arts bevestigt voorts dat u verklaard heeft dat de Taliban u zouden hebben gefolterd ("selon les dires de la personne, ces lésions seraient dues à .."), waarbij zij u elektroshocks zouden hebben toegediend en een zwaar gewicht aan uw testikels hebben vastgemaakt. Dient wat dit betreft toch te worden opgemerkt dat u met dergelijk attest niet aantoonst dat u effectief werd gefolterd, laat staan in de door u beschreven omstandigheden. Verder legt u drie attesten neer die zouden moeten aantonen dat u in 2018 in Afghanistan werd behandeld door een arts. Echter heeft u tijdens het onderhoud toegegeven dat u niet naar Afghanistan bent teruggekeerd en dat deze attesten vals zijn (CGVS, p.13). Tot slot, wat betreft de identiteitsdocumenten van uw broer in België (die al enkele decennia in België verblijft) en van uw vrouw in Zweden, kan nog worden opgemerkt dat deze niets zeggen over uw nood aan bescherming en uw geloofwaardigheid niet herstellen."

Op basis van het voorgaande, besluit verweerder in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker over zowat alles leugenachtige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Derhalve is zijn algehele geloofwaardigheid dermate ernstig op de helling komen te staan dat ook zijn overige verklaringen geloofwaardigheid ontberen en kan verzoeker bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij poneert dat deze wel geloofwaardig moeten worden geacht.

Verzoeker heeft aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek, familiale netwerk, levensloop, profiel, scholing, beroepsactiviteiten, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de situatie (onder meer de veiligheidssituatie, de situatie voor sjiitische Hazara en de situatie voor personen die zich intern hervestigen in Kabul) in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

4.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek, familiale netwerk, levensloop, profiel, scholing, beroepsactiviteiten, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale netwerk, levensloop, scholingsgraad, profiel, beroepsactiviteiten, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

4.10. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT